

حَسَنِيْنَ كَرِيْمِيْنَ جُو شَان ۽ عَظْمَت

هفته وار سنتن پريي اجتماع پر ٿيڻ وارو
سنتن پريو بيان

الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ وَالصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ عَلَى سَيِّدِ الْمُرْسَلِينَ
 مَا بَعْدُ فَأَعُوذُ بِاللَّهِ مِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

رَضِيَ اللَّهُ تَعَالَى عَنْهُمَا

حسنين ڪريمين جو شان ۽ عظمت

الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ عَلَيْكَ يَا رَسُولَ اللَّهِ وَعَلَىٰ إِلَيْكَ وَأَصْحَابِكَ يَا حَبِيبَ اللَّهِ
 الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ عَلَيْكَ يَا نَبِيَّ اللَّهِ وَعَلَىٰ إِلَيْكَ وَأَصْحَابِكَ يَا نُورَ اللَّهِ

نَوَيْتُ سُنَّتَ الْإِعْتِكَافِ

(مون سنّت اعتكاف جي نيت ڪئي)

جڏهن به مسجد ۾ داخل ٿيو، ياد اچڻ تي نفلي اعتكاف جي نيت ڪري
 وٺندا ڪريو، جيستائين مسجد ۾ رهندو نفلي اعتكاف جو ثواب حاصل ٿيندو
 رهندو ۽ ضمناً مسجد ۾ کائڻ پيئڻ به جائز ٿي ويندو.

دُرودِ پاڪ جي فضيلت

فرمانِ مُصْطَفِي صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ: حَضَرَتْ جِبْرَائِيلَ عَلَيْهِ السَّلَامُ مَوْنٌ كِي عَرَضَ
 كِيو ته رَبِّ تَعَالَى فرمائي ٿو: اي محمد (صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ)! ڇا تون ان ڳالهه تي
 راضي ناهين جو تنهنجو اُمّتي تو تي هڪ سلام موڪلي، آءُ ان تي ڏهه (10)
 سلام موڪليان؟ (نسائي، ص ۲۲۲، حديث ۱۲۹۲)

رَبِّ اَعْلَىٰ كِي نِعْمَتٌ بِهٖ اَعْلَىٰ دُرُودِ
 حَقِّ تَعَالَىٰ كِي مَمْتَدٌ بِهٖ لَآكُهُونِ سَلَامِ

(حداثقِ بخشش)

صَلُّوا عَلَيَّ الْحَبِيبِ! صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيَّ مُحَمَّدٍ

منا منا اسلامي ڀائرو! ثواب حاصل ڪرڻ خاطر بيان ٻڌڻ کان پهريان سنيون سنيون نيتون ڪري وٺون ٿا.

فرمان مصطفيٰ صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ: ”نِيَّةُ الْمُؤْمِنِ حَيْرٌ مِّنْ عَمَلِهِ“ يعني مسلمان جي نيت ان جي عمل کان بهتر آهي.⁽¹⁾

- ٻه مدني ڳال:** (1) بغير سني نيت جي ڪنهن به نڪ عمل جو ثواب ناهي ملندو.
(2) جيتريون سنيون نيتون وڌيڪ، اوترو ثواب به وڌيڪ.

بيان ٻڌڻ جون نيتون

نگاهون جهڪائي پوري توجه سان بيان ٻڌندس ❁ تڪ لڳائي ويهڻ
بدران علم دين جي تعظيم خاطر جيترو ٿي سگهيو ٻئي گوڏا وڇائي
ويهندس ❁ ضرورت پوڻ تي ٻين جي لاءِ سرڪي جاءِ ڪشاده ڪندس ❁
ڌڪو وغيره لڳو ته صبر ڪندس، گهوري ڏسڻ ۽ اٽڪڻ کان بچندس
❁ صَلُّوا عَلَي الْحَبِيبِ! اُذْكُرُ اللهُ تُوْبُوْا اِلَيَّ اللهُ! وغيره ٻڌي ثواب ڪمائڻ ۽ صدا لڳائڻ
وارن جي دل جوئي جي لاءِ بلند آواز سان جواب ڏيندس ❁ بيان کان پوءِ پاڻ
اڳتي وڌي سلام، مصافحو ۽ انفرادي ڪوشش ڪندس.

صَلُّوا عَلَي الْحَبِيبِ! صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَي مُحَمَّدٍ

بيان ڪرڻ جون نيتون

آئون به نيت ڪريان ٿو ❁ الله جي رضا حاصل ڪرڻ ۽ ثواب حاصل
ڪرڻ جي لاءِ بيان ڪندس ❁ ڏسي بيان ڪندس ❁ سيپاري 14 سورة النحل

1.....(المعجم الكبير، للطبراني، ج 6، ص 185، الحديث: 5942)

آيت نمبر 125: **أَدُّ إِلَى سَبِيلِ رَبِّكَ بِأَحْسَنَةِ وَ التَّمَوَّ عِظَةِ الْحَسَنَةِ**

”ترجمو ڪنزالايمان: پنهنجي رب جي وات جي طرف سڌ پڪي سمجھ ۽ چڱي نصيحت سان“ ۽ بخاري شريف (حديث: 4361) جي هن فرمانِ مصطفيٰ صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ: **بَلِّغُوا عَنِّي وَلَوْ آيَةً** يعني ”منهنجي طرفان پهچايو جيتوڻيڪ هڪ ئي آيت هجي“ ۾ ڏنل احڪام جي پيروي ڪندس ❁ نيڪي جو حڪم ڏيندس ۽ بُرائي کان منع ڪندس ❁ شعر پڙهڻ، عربي، انگريزي ۽ ڏکيا لفظ ڳالهائڻ دؤران دل جي اخلاص تي توجُّه رکندس يعني پنهنجي علميت جو ڏاڪو ويهارڻ مقصود ٿيو ته ڳالهائڻ کان بچندس ❁ مَدَنِي قافلي، مَدَنِي انعامات ۽ علاقائي دوره براءِ نيڪي جي دعوت وغيره جي رغبت ڏياريندس ❁ تهڪ ڏيڻ ۽ ڏيارڻ کان بچندس ❁ نظر جي حفاظت بڻائڻ جي خاطر حتي الامکان نگاهون جهڪائي رکندس.

صَلُّوا عَلَى الْحَبِيبِ! صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَى مُحَمَّدٍ

الْحَمْدُ لِلَّهِ عَزَّوَجَلَّ مُحَرَّمُ الْحَرَامِ شَرِيفِ جو بابرڪت مهينو جاري ۽ ساري آهي، ان مُبَارَك مهيني کي اهلِ بيتِ اطهار ۽ اِمَامِ عالي مقام، اِمَامِ تَشَنه ڪام سَيِّدُنَا اِمَامِ حَسَنِ مُجْتَبِي ۽ اِمَامِ حُسَيْنِ، ڪَرِيمِينَ، سَعِيدِينَ، شَهِيدِينَ، قَمَرِينَ، مُنِيرِينَ، طَيِّبِينَ، ظَاهِرِينَ وَرِضْوَانِ اللهِ تَعَالَى عَلَيْهِمْ اَجْمَعِينَ سان هڪ خاص نسبت آهي، اچو ته! انهيءَ حوالي سان حَسَنِينَ ڪَرِيمِينَ جي شان ۽ عظمت جي باري ۾ بُدڻ جي سعادت حاصل ڪريون ٿا. نبي ڪريم صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ انهي بنهي شهزادن سان تمام گهڻي مَحَبَّت فرمائيندا هئا ۽ انهن کي ٿورڙي تڪليف ۾ مُبتلا ڏسڻ پسند نه فرمائيندا هئا.

حَسَنِينَ ڪَرِيمِينَ ۽ خُونَاڪ نَانِڪ!

حَضْرَتِ سَيِّدُنَا سَلْمَانِ فَارَسِي رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهُ فرمائن ٿا: اسان حُضُورِ نَبِيِ اَكْرَمِ صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ جي بارگاه ۾ حاضر هئاسين، حَضْرَتِ سَيِّدَتُنَا اُمِّ اَيْمَن رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهَا حضور صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ وٽ آيون ۽ عرض ڪرڻ لڳيون: حَسَن ۽ حُسَيْن رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهُمَا ڪم ٿي ويا آهن، اهو ڏينهن جو وقت هو، حُضُورِ صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ جن صحابهءِ ڪرام رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهُمْ اَجموعينَ کي فرمايو: هلو منهنجي پٽن کي تلاش ڪريو، هر ڪنهن پنهنجو رستو ورتو ۽ آئون حُضُورِ نَبِيِ اَكْرَمِ صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ سان گڏ هلي پيس، حضور صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ مُسَلْسَلِ هلندا رهيا، ايستائين جو اسان هڪ جبل وٽ پهچي وياسين، (ڏنوسين ته) حَسَن ۽ حُسَيْن رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهُمَا هڪ ٻئي سان چمٽيل آهن ۽ ان هڪ خُونَاڪ (وڏو نانگ) انهن جي سامهون پنهنجي پُچ تي بيٺل آهي ۽ ان جي وات مان باه جا شعلا نڪري رهيا آهن. حضور صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ تيزي سان اڳتي وڌيا ته اهو اَجَڪر حُضُورِ اَكْرَمِ صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ کي ڏسي ڪري سوڙهو ٿيڻ لڳو ۽ پٿرن ۾ لڪي ويو، سرڪار صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ حَسَنِينَ ڪَرِيمِينَ رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهُمَا جي ويجهو تَشْرِيْفِ وٺي آيا ۽ ٻنهي کي الڳ الڳ ڪيو ۽ انهن جي چهرن کي صاف ڪيو ۽ فرمايو: منهنجا ماءُ پيءُ توهان تي فُربان، توهان الله عَزَّوَجَلَّ جي بارگاه ۾ ڪيتري عزت وارا آهيو۔

(معجم الكبير، باب الحاء، حسن بن علي بن ابي طالب الخ، 60/3، حديث: 277)

صَلُّوا عَلَي الْحَبِيبِ! صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَي مُحَمَّدٍ

منا منا اسلامي ڀائرو! الله عَزَّوَجَلَّ جي حَبِيبِ صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ، حَسَنِينَ ڪَرِيمِينَ رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهُمَا سان ايتريقدر مَحَبَّتِ فرمائيندا هئا جو ٻنهي

شهزادن کي ڪنهن تڪليف ۾ مُبتلا ڏسڻ به حضور ﷺ کي پسند نه هو، انهيءَ لاءِ جڏهن حضور ﷺ کي ٻڌايو ويو ته حسن ۽ حسين رضی اللہ تعالیٰ عنہما گم ٿي ويا آهن ته حضور ﷺ جن بيقرار ٿي ڪري صحابهءِ رضی اللہ تعالیٰ عنہم سان گڏجي انهن جي تلاش شروع ڪري ڏني. ان کان علاوه به ڪيترين ئي احاديث مبارڪه مان حضور ﷺ الله تعالیٰ عليه وآله وسلم جي ٻنهي شهزادن سان بي انتها محبت جو ثبوت ملي ٿو. جيئن ته حضرت سيدنا انس بن مالڪ رضی اللہ تعالیٰ عنہ فرمائن ٿا ته رسول الله ﷺ وڌيڪ پيارو ڪير آهي؟ فرمايائون: حسن ۽ حسين. حضور ﷺ کان حضرت سيدتنا فاطمة الزهراء رضی اللہ تعالیٰ عنہا کي فرمائيندا هئا ته منهنجي ٻارن کي گهرايو، پوءِ انهن کي سنگهندا هئا ۽ پنهنجي ڳلي لڳائيندا هئا.

(ترمذي، ڪتاب المناقب عن رسول الله، باب مناقب الحسن والحسين، ج 5، ص 428 حديث: 3797)

مفسر شهير، حڪيم الامت، حضرت مفتي احمد يار خان عليه رحمته الملائ ان حديث پاڪ جي شرح ۾ فرمائن ٿا: محبت جا ڪيترا ئي قسم آهن: اولاد سان محبت ٻئي قسم جي آهي، گهروارين سان ٻئي قسم جي، دوستن سان ٻئي قسم جي. اولاد مان حضرات حسنين تمام گهڻا پيارا هئا، ازواج (گهر وارين) ۾ حضرت عائشه صديقه رضی اللہ تعالیٰ عنہا محبوب هيون، دوست ۽ احبابن ۾ حضرت ابوبڪر صديق رضی اللہ تعالیٰ عنہ تمام پياراهئا، وڌيڪ فرمائن ٿا: حضور انهن کي چو نه سگهن ها، اهي ٻئي ته حضور جا گل هئا گل سگهيا ئي ويندا آهن، انهن کي نهايت عزيز ۽ پيارو رکڻ، ڳلي سان لڳائڻ، انتهائي محبت ۽ پيار جي لاءِ هو. ان مان معلوم ٿيو ته ندين ٻارن کي سگهڻ، انهن

(تاريخ الخلفاء، باب الحسن بن علي بن ابي طالب، ص ۱۴۹ و روضة الشهداء (مترجم)، باب ششم، ج ۱، ص ۳۹۶)

سَيِّدُنَا اِمَامِ حَسَنِ مَجْتَلِي رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهُ جو نالو، اِمَامِ الانبياء، سَيِّدِ الاسْخِيَاءِ صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ جن رکيو. مڪمل واقعو ڪجهه هن طرح آهي ته حَضْرَتِ سَيِّدَتُنَا اسماء بنتِ عُميس رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهَا جن بارگاہ رسالت صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ ۾ حَضْرَتِ سَيِّدُنَا اِمَامِ حَسَنِ رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهُ جي ولادت جي خوشخبري پهچائي. (ته) حُضُورِ پُرْتُور، شافعِ يَوْمِ النُّشُورِ صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ تشریف وني آيا ۽ فرمايو ته اسماء منهنجي فرزند کي آڻيو، حَضْرَتِ اسماء رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهَا (امام حسن کي) هڪ ڪپڙي ۾ (ويڙهي) حُضُورِ سَيِّدِ عَالَمِ صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ جي خدمت ۾ حاضر ڪيو. حضور صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ جن ساڃي ڪن ۾ اذان ۽ ڪاٻي ۾ تڪبير فرمائي ۽ حَضْرَتِ سَيِّدُنَا مولي عَلِيِّ الْمُرْتَضِي كَرَّمَ اللهُ تَعَالَى وَجْهَهُ الْكَرِيمَ کان پڇا فرمايو: توهان ان فرزند اَرْجَمُنْدِ جو ڇا نالو رکيو آهي؟ عرض ڪيو: يَارَسُوْلَ اللهِ صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ! منهنجي ڪهڙي مجال جو بغير اذن ۽ اجازت نالو رکڻ تي اڳرائي ڪريان، پر هاڻي توهان دريافت فرمايو آهي ته منهنجو خيال آهي ”حرب“ نالو رکيو وڃي، باقي اوهان مُختار آهيو، ته حضور صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ جن شهزادي جو نالو حسن رکيو. (سوانح ڪربلا ص ۹۲ ملخصاً)

وه حسن مجتبيٰ سيد الاسخياء

راڪب دوش عزت ۾ لاکھوں سلام

(حدائق بخشش)

شعر جي وضاحت: اهي اِمَامِ حَسَنِ مَجْتَلِي رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهُ جيڪي سخين جا سردار آهن، جيڪي پنهنجي ناني جان، محبوبِ رَحْمَنِ صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ جي پياري ڪلهن تي سوار ٿيندا هئا، ان جي ذاتِ مبارڪ تي لکين سلام هجن.

سندن **رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهُ** جي ننڍي پيءُ سَيِّدُ الشَّهَدَاءِ، رَاكِبِ دَوَشِ مُصْطَفِي، حَضْرَتِ سَيِّدِنَا اِمَامِ حُسَيْنِ **رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهُ** جي ولادت 5 شعبانُ الْمُعْظَمِ سن 4 هجري مدينه مُنَوَّرَهٗ ذَا مَعَالِ اللّٰهِ شَرَفًا وَتَعْظِيمًا ۾ ٿي. سندن نالو، حُضُورِ پرنور، شافعِ يَوْمِ النُّشُورِ صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ ”حُسَيْن“ ۽ ”شبير“ رکيو جڏهن ته سندن ڪنيت ”أَبُو عَبْدِ اللَّهِ“ ۽ لقب به ”سَبْطُ رَسُولِ اللَّهِ (يعني رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ جا ڏوھتا)“ ۽ ”رِيحَانَةُ الرَّسُولِ“ (يعني رسول صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ جو گل) آھي ۽ پنهنجي وڏي پيءُ جيان پاڻ به جَنَّتِي جوانن جا سردار آهن.

(اسدالغابة، باب الحاء والحسين، 1173 - الحسين بن علي، ص 24، 25، ملقطاوسير اعلام النبلاء، 270 - الحسين الشهيد... الخ، ج 4، ص 402-404)

ڪهڙا نالا رکيا وڃن؟

مما ثنا اسلامي پائرو! هينئر اسان ٻڌو ته نبي ڪريم صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ جن پنهنجن پيارن ڏوھتن جا نالا پاڻ تجويز فرمايا. اچو ته! انهيءَ متعلق نالي رکڻ جا ڪجهه آداب به ٻڌون. سَنُو نالو رکڻ اولاد جي حقن ۾ شامل آهي ۽ والدين جي طرفان پنهنجي ٻار جي لاءِ سڀ کان پهريون ۽ بنيادي تحفو به آهي، جنهن کي اهو پوري عمر پنهنجي سيني سان لڳائي رکندو آهي، ايستائين جو ميدانِ حشر برپا ٿيندو ته اهو انهيءَ نالي سان مالڪِ ڪائناتِ عَزَّوَجَلَّ جي سامهون گھرايو ويندو، جيئن ته حَضْرَتِ سَيِّدِنَا ابودرداءِ **رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهُ** کان مروِي آهي ته حُضُورِ پاڪ، صاحبِ لَوْلَاڪ صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ جن فرمايو: ”قيامت جي ڏينهن توهان پنهنجي ۽ پنهنجي ابن ڏاڏن جي نالن سان سڏيا ويندؤ، تنهنڪري پنهنجا سَنا نالا رکندا ڪريو.“

(سنن ابی داود، ڪتاب الادب باب في تغيير الاسماء، الحديث 4948، ج 4، ص 374)

منا منا اسلامي ڀائرو! هن حديثِ پاڪ مان اُهي ماڻهو عبرت حاصل ڪن جيڪي پنهنجي ٻارن جا نالا ڪنهن گلوڪار، فلمي اداڪار يا مَعَاذَ اللّٰهِ عَزَّوَجَلَّ ڪافرن جي نالن تي رکي ڇڏيندا آهن، ان کان وڌيڪ بدترين ڏلت ڇا هوندي جو مُسلمان جي اولاد کي ميدانِ محشر ۾ ڪافرن جي نالن سان سڏيو وڃي. **وَالْعِيَادُ بِاللّٰهِ**، اسان جي مُعاشري ۾ ٻار جي نالي جو انتخاب ڪرڻ جي ذميداري عام طور تي ڪنهن قريبي رشتيدار مثلاً ڏاڏي، پُٽي، چاچي وغيره کي سونپي ويندي آهي ۽ اڪثر ڪري علمِ دين کان ڏوري جي سبب اهي ٻار جو اهڙو نالو رکي ڇڏيندا آهن، جنهن جو ڪو مطلب ئي نه هوندو آهي يا وري سني معنيٰ نه هوندي آهي، يا وري نالو شرعاً ڏُست نه هوندو آهي، اهڙا نالا رکڻ کان بچڻ گهرجي، ڪڏهن ڪڏهن اهڙو نالو به ڳوليو ويندو آهي جيڪو گهر، خاندان، محلي ۾ پري پري تائين ڪنهن جو به نه هجي، جڏهن به ڪو ٻڌي ته فوراً هي چوي ته اهو نالو ته پهريون ڀيرو ٻڌو آهي، ڪيڏو نه زبردست نالو رکيو آهي! اهي لفظ ٻڌي نالي رکڻ وارو ڪپڙن ۾ ناهي ماپندو، پر اهڙن کي سوچڻ گهرجي ته متان ڪٿي اها خوشي حُبِّ جاه (يعني تعريف جي خواهش) جي مرض جو نتيجو ته ناهي؟ تنهنڪري **أَنْبِيَاءِ كِرَامٍ عَلَيْهِمُ الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ** جي اسماءِ مبارڪه، صحابه ڪرام، تابعين عظام ۽ اولياءِ ڪرام **رَحِمَهُمُ اللّٰهُ السَّلَامُ** جي نالن تي نالا رکڻ گهرجن جنهن جو هڪ فائدو هي ٿيندو ته ٻار جو پنهنجي اسلاف ڪرام (يعني بزرگن) سان روحاني تعلق قائم ٿي ويندو ۽ ٻيو انهن نيڪ هستين جو نالو رکڻ جي برڪت سان ٻار جي زندگي تي مدني اثر مرتب ٿيندا. نالن جي حوالي سان وڌيڪ دلچسپ ۽ حيرت انگيز معلومات حاصل ڪرڻ جي لاءِ مڪتبه المدينة جو شايع ٿيل تقريباً 180 صفحن تي مشتمل ڪتاب ”نام رکڻ ڪي اڪام“ جو مطالعو

ڪريو جو ان ڪتاب ۾ ٻارن جا نالا رکڻ جي لاءِ سوين سُنن نالن جي فهرست موجود آهي، گڏوگڏ ان کان علاوه ٻارن جا نالا رکڻ جي باري ۾ ڪثير مَدَنِي ڪُل پنهنجي خُوشبُو مهڪائي رهيا آهن.

صَلُّوا عَلَي الْحَبِيبِ! صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَي مُحَمَّدٍ

حَسَنِينَ ڪَرِيمِينَ جَا فِضَائِلِ اِحَادِيثِ جِي رُوشَنِي ۾:

منا منا اسلامي ڀائرو! نبي ڪريم، رُوفِ رَحِيمِ صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ مُخْتَلَفِ مَوْقِعِن تِي انهن حضرات جو اهڙو شان ۽ عَظَمَتِ بيان فرمائي جنهن کي بُدِي ڪري اِن شَاءَ اللهُ عَزَّوَجَلَّ توهان جي دل ۾ حَسَنِينَ ڪَرِيمِينَ رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهُمَا جِي مَحَبَّتِ وَدَنَدِي. اچو ته انهن جي شان ۽ عظمت سان تعلق رکندڙ ڪجهه فرامينِ مُصْطَفِي صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ بُدُون.

❁ **مَنْ أَحَبَّ الْحَسَنَ وَالْحُسَيْنَ فَقَدْ أَحَبَّنِي وَمَنْ أَبْغَضَهُمَا فَقَدْ أَبْغَضَنِي**، يعني جنهن حسن ۽ حسين انهن ٻنهي سان مَحَبَّتِ ڪئي ان مون سان مَحَبَّتِ ڪئي ۽ جنهن انهن سان عَدَاوَتِ (دشمني) ڪئي ان مون سان عَدَاوَتِ (دشمني) ڪئي.

(ابن ماجه، ڪتاب السنه، باب في فضائل اصحاب رسول الله، ۹۶/۱، حديث: ۱۴۳)

❁ **هُمَا رِيحَانَتَايَ مِنَ الدُّنْيَا** يعني حَسَنَ ۽ حُسَيْنَ رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهُمَا دُنْيَا ۾ منهنجا ٻه (2) ڪُل آهن. (صحيح البخاري، ڪتاب فضائل اصحاب النبي، باب مناقب الحسن والحسين، الحديث: ۳۷۵۳، ج ۲، ص ۵۴۷)

عاشق صحابه ۽ اهلييت سيدي اعلي حَضَرَتِ رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَلَيْه بارگاہِ رسالت ۾ عرض ڪن ٿا:

اُن دو کا صدقہ جن کو کہا میرے پھول ہیں

کیجے رضا کو حشر میں خنداں مثال گل

(حدائقِ بخشش)

❖ **الْحَسَنُ وَالْحُسَيْنُ سَيِّدَا شَبَابِ أَهْلِ الْجَنَّةِ** یعنی **حَسَنٌ ۽ حُسَيْنٌ** رَحِمَى اللّٰهُ تَعَالَى عَنْهُمَا **جَنَّتِي**

نوجوانن جا سردار آھن۔ (ترمذی، ج ۵، ص ۴۲۶، ح ۳۷۹۳)

حَسَنِينَ كَرِيمِينَ سَانَ مَحَبَّتِ وَاجِبِ آهِي:

حَضْرَتِ سَيِّدِنَا عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عَبَّاسٍ رَحِمَى اللّٰهُ تَعَالَى عَنْهُمَا فرمائیں تا تہ: جَدَّهْنِ هِيَ آيَتِ

مُبَارَكِ (سپارو 25، سُورَةُ الشُّورِي آيَتِ نمبر 23) نازل تھی: ”قُلْ لَا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ أَجْرًا إِلَّا الْمَوَدَّةَ

فِي الْقُرْبَىٰ ۗ تَرَجِمُو كُنْزَ الْإِيمَانِ: تون فرمائیے مان ان تہی توھان کان کو بہ بدلو نہ تو

گھران، مگر قرابت جی مَحَبَّتِ“

تہ صحابہ کرام عَلَيْهِمُ الرِّضْوَانُ جن عرض کیو: يَا رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ

وَسَلَّمَ! توھان جا اھي کھڑا قرابت دار (یعنی رشتیدار) آھن، جنھن سان مَحَبَّتِ

کرڻ اسان تہی واجب آھي؟ حضور صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ جن فرمایو: عَلِي

الْمُرْتَضِي، فَاطِمَةُ الزَّهْرَا ۽ سندن بے پُت (یعنی حَضْرَتِ سَيِّدِنَا إِمَامِ حَسَنِ ۽ إِمَامِ

حُسَيْنِ رَحِمَى اللّٰهُ تَعَالَى عَنْهُمَا).

(معجم کبیر، باب الحاء، حسن بن علی بن ابی طالب، ۴۷/۳، حدیث: ۲۶۴۱)

بلا لو ہم غریبوں کو بلا لو یا رسول اللہ

پئے شبیر و شبیر فاطمہ حیدر مدینے میں

(وسائلِ بخشش)

منا منا اسلامي ڀائرو! معلوم ٿيو ته اهلبيت جي محبت واجب ۽ ضروري آهي، هر مسلمان جي ويجهو اهل بيت ڪرام، پنهنجي جان ۽ مال، عزت ۽ آبرو، ماءُ پيءُ ۽ اولاد کان به وڌيڪ محبوب هئڻ گهرجن. انهن مبارڪ هستين جي محبت، سيد عالم صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ جي محبت آهي ۽ حضور صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ جي محبت، ڪامل ايمان جي نشاني آهي. جيئن ته

نبي رحمت، شَفِيعُ أُمَّتِ صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ جو فرمانِ عاليشان آهي: ”لَا يُؤْمِنُ عَبْدٌ حَتَّىٰ أَكُونَ أَحَبَّ إِلَيْهِ مِنْ نَفْسِهِ“ يعني ڪو ٻانهو ڪامل مؤمن نٿو ٿي سگهي، جيستائين جو اهو مونکي پنهنجي جان کان وڌيڪ نه چاهي ”وَدَائِي أَحَبَّ إِلَيْهِ مِنْ ذَاتِهِ“ ۽ منهنجي ذات، ان کي پنهنجي ذات کان وڌيڪ محبوب نه هجي ”وَتَكُونُ عِزَّتِي أَحَبَّ إِلَيْهِ مِنْ عِزَّتِهِ“ ۽ منهنجي اولاد ان کي پنهنجي اولاد کان وڌيڪ پياري نه هجي ”وَأَهْلِي أَحَبَّ إِلَيْهِ مِنْ أَهْلِهِ“ ۽ منهنجا اهل بيت ان کي پنهنجي گهروارن کان وڌيڪ پيارا ۽ محبوب نه هجن.

(شعب الايمان، باب في حب النبي، ۱۸۹/۲، حديث: ۱۵۰۵ بتصرف ما)

اهل بيت اطهار جافضائل

منا منا اسلامي ڀائرو! اهل بيت اطهار عَلَيْهِمُ الرِّضْوَانُ جي شان ۾ الله عَزَّوَجَلَّ سيپاري 22، سُورَةُ الْأَحْزَابِ جي آيت نمبر 33 ۾ ارشاد فرمائي ٿو:

تَرَجَمَوْكُم بِالْإِيمَانِ: اللهُ تَه اهو چاهي ٿو
تَه نبيءَ جا گهروارو جو توهان کان هر
ناپاڪي دور فرمائي ڇڏي ۽ توهان
کي پاڪ ڪري خوب سٺو ڪري ڇڏي.

إِنَّمَا يُرِيدُ اللهُ لِيُذْهِبَ عَنْكُمُ

الرِّجْسَ أَهْلَ الْبَيْتِ وَ يُطَهِّرَكُمْ

تَطْهِيرًا

اڪثر مُفَسِّرِينَ ڪرام جي راءِ آهي ته هي آيت مُبَارَكِ حَضْرَتِ سَيِّدِنَا عَلِي الْمُرْتَضِي، حَضْرَتِ سَيِّدِهِ فَاطِمَ زَهْرَا، حَضْرَتِ سَيِّدِنَا اِمَامِ حَسَنِ ۽ حَضْرَتِ سَيِّدِنَا اِمَامِ حُسَيْنِ رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهُمَا جي حق ۾ نازل ٿي. اِمَامِ اَحْمَدِ رَحِمَهُ اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ حَضْرَتِ اَبُو سَعِيدِ حُدْرِي رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهُ کان روايت ڪئي آهي ته هي آيت پَنَجَنَنَ پاڪ جي شان ۾ نازل ٿي. پَنَجَنَنَ مان مُرَادِ حُضُورِ نَبِيِّ ڪَرِيمِ صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ ۽ حَضْرَتِ عَلِي، حَضْرَتِ فَاطِمَ، حَضْرَتِ اِمَامِ حَسَنِ ۽ حَضْرَتِ اِمَامِ حُسَيْنِ رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهُمَا آهن. (سوانح ڪربلا، ص ۷۹، ۸۰، ملتقطا)

هڪ روايت ۾ هي به آهي ته حُضُورِ، جَانِ عَالَمِ صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ انهن حضرات سان گڏوگڏ پنهنجي صاحباڙين ۽ قرايت دارن (يعني رشتيدارن) ۽ أزواجِ مُطَهَّرَاتِ کي به شامل فرمايو. (الصواعق المحرقة، الباب الحادي عشر، الفصل الاول، ص ۱۴۴)

آيتِ مُبَارَكِ جي تَفْسِيرِ ڪندي، اِمَامِ طَبْرِي رَحِمَهُ اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ فرمائن ٿا: يعني اي آلِ مُحَمَّدِ (صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ)! اللهُ تَعَالَى چاهي ٿو ته توهان کان بُرِينِ ڳالهين ۽ فُحْشِ شَيْنِ کي پري رکي ۽ توهان کي ڳناهن جي ميراڻ کان پاڪ ۽ صاف ڪري ڇڏي. (طبری، پ ۲۲، الاحزاب، تحت الآية ۳۳، ج ۱۰ ص ۲۹۶)

صَدْرُ الْاَفَاضِلِ حَضْرَتِ علامہ مولانا سيّد محمد نعيم الدّين مراد آبادي رَحِمَهُ اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ فرمائن ٿا: هي آيتِ ڪريمِ اهلِ بَيْتِ اَطْهَارِ جي فُضَيْلَتِنِ جو چشمو آهي ۽ معلوم ٿئي ٿو ته سَمُورَا اخلاقِ دَنِيَّةِ ۽ اَحْوَالِ مَذْمُومَةٍ (يعني بُرِي اخلاقن ۽ احوالن) کان انهن جي تَطْهِيرِ فرمائي وئي (يعني انهن کي بُرِي اخلاقن کان محفوظ رکيو ويو). ڪجهه حديثن ۾ مَرُوي آهي ته اهلِ بَيْتِ، باه تي حَرَامِ آهن (يعني اهلِ بَيْتِ جَنَّتِي آهن) ۽ هي ان تَطْهِيرِ جو فائدو ۽ ثَمَرُ آهي ۽ جيڪا شيءِ انهن جي اَحْوَالِ

شريفه جي لائق نه هجي ان کان انهن جو پَرَوَرَدگار عَزَّوَجَلَّ انهن کي محفوظ رکندو ۽ بچائيندو آهي. (سوانح ڪربلا، ص ۸۲)

اسان کي به اهل بيت پاڪ سان مَحَبَّت قائم رکندي، انهن جي نقش قدم تي هلڻ جي ڪوشش ڪرڻ گهرجي، الله عَزَّوَجَلَّ انهن جي صَدقي اسان کي به گناهن کان بچڻ جي توفيق عطا فرمائي ۽ حُوب حُوب نيڪيون ڪري جنت ۾ ان نيڪ هستين جو قُرب عطا فرمائي.

اٰمِیْن بِجَاهِ النَّبِیِّ الْاَمِیْن صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ

پار هائے صُحُفِ عُنُقِ هَائِ قُدُسِ اَهِلِ بَيْتِ نَبَوْتِ پَه لاکھوں سلام
 آپِ تَطْهِیرِ سَے جِس مِیْن پُووے جِے اِس رِیَاضِ نَجَاتِ پَه لاکھوں سلام
 نَوْنِ خَیْرِ الرُّسُلِ سَے هے جِن کا خَیْر اُن کی بے لوثِ طِیْنَتِ پَه لاکھوں سلام
 صَلُّوا عَلَی الْحَبِیْب! صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَی مُحَمَّدٍ

حَسَنِیْنَ ڪَرِیْمِیْنَ جِي لاءِ رُوشَنِي جُو اِنْتِظَامِ تِي وِیو:

منا منا اسلامي پائرو! نبي ڪريم، رُءُوفٌ رَحِيمٌ صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ
 کي اهل بيت مان سڀ کان عزيز ۽ محبوب حسنين ڪريمين هئا، حضور
 صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ ڪڏهن ٻنهي شهزادن کي پنهنجي ڪلهن تي سوار
 ڪري وٺندا هئا، ايستائين جو نماز ۾ سجدي جي حالت ۾ ٻئي پشتِ اُطهر
 (يعني پُني مبارڪ) تي سوار ٿيندا هئا ته حضور صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ
 سجدو طويل (ڊگهو) ڪري ڇڏيندا هئا ۽ جڏهن سجدي مان مٿو مبارڪ ڪڍندا
 هئا ته انهن کي آرام سان زمين تي ويهاري ڇڏيندا هئا.

حَضْرَتِ سَيِّدِنَا اَبُو هَرَيْرَةَ رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهُ کان مروِي آهي ته هڪ ڏينهن اسان سرڪار نامدار، مديني جي تاجدار صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ سان گڏ نمازِ عشاءِ ادا ڪري رهيا هئاسين، سرڪار صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ جڏهن سجدي ۾ ويا ته اِمام حَسَن ۽ اِمام حُسَيْن رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهُمَا، حضور صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ جي پُشت مُبارڪ (پُني مبارڪ) تي سوار ٿي ويا. سرڪار صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ جن سجدي مان مٿو مبارڪ ڪنيو ته انهن کي ٿرمي سان پڪڙي ڪري زمين تي ويهاري ڇڏيو، پوءِ جڏهن سرڪار صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ ٻيهر سجدي ۾ ويا ته اِمام حَسَن ۽ اِمام حُسَيْن رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهُمَا جن ٻيهر ايئن ئي ڪيو، ايستائين جو حضور صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ جن نماز مڪمل فرمائي ورتي ۽ انهن ٻنهي کي پنهنجي رانن تي ويهاري ڇڏيو. (مسند احمد، مسند ابي هريرة، ۵۹۲/۳، حديث: ۱۰۶۶۴ بدون الی اهمها، البداية والنهاية ثم دخلت سنة احدوستين، ۷/۵۱۶) انهيءَ طرح ننڍپڻ ۾ هڪ ڀيري خُطبي جي دوران ٻئي شهزادا مسجد ۾ تشریف وني آيا، ته نبي ڪريم صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ خُطبو ڇڏي ڪري انهن جي ويجهو ويا ۽ انهن کي کڻي ڪري پنهنجي سامهون ويهاريو. (ترمذی، ج ۵، ص ۴۲۹، ح ۳۷۹۹)

آقا جي امام حسن تي خصوصي شفقت:

حَضْرَتِ سَيِّدِنَا عُرْوَةَ بن زُبَيْر رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهُ پنهنجي والد کان روايت ڪن ٿا: هڪ ڀيري سرڪارِ دو عالم صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ اِمام حَسَن رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهُ کي ڄُميُو، سَنگهيو ۽ ڇاتيءَ سان لڳائي ورتو، ان وقت حضور صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ جي ويجهو هڪ انصاري صحابي بينل هئا، انهن سرڪار صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ جي اِمام حَسَن رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهُ تي ايتري قدر شَققت ڏسي ڪري عرض ڪيو: يَا رَسُولَ اللهِ صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ! منهنجو به هڪ پُٽ آهي،

جيڪو هاڻي بالغ ٿي چڪو آهي، پر مون ان کي ڪڏهن ناهي چُڻيو، سرڪار **صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ** جن فرمايو: جيڪڏهن الله **عَزَّوَجَلَّ** تنهنجي دل مان رحمت ڪڍي ورتي آهي ته ان ۾ منهنجو ڪهڙو قُصُور (ڏوه) آهي.

(المستدرڪ، من فضائل الحسن بن علي، ج ۴، ص ۱۶۱، حديث: ۴۸۴۶)

منا منا اسلامي ڀائرو! معلوم ٿيو ته اسان کي به پنهنجي ٻارن سان پيار ۽ مَحَبَّت سان پيش اچڻ، هر معاملي ۾ انهن سان شفقت ڀريو سلوڪ ڪرڻ ۽ انهن کي پاڻ سان گڏ ڪارائتو گهرجي. ڳالهه ڳالهه تي مارڪٽ ڪرڻ، جهٽڪڻ، اکيون ڏيکارڻ انتهائي نقصان جو باعث بڻجي سگهي ٿو، تنهنڪري ٻارن جي دلجوئي ۽ انهن جي بهتر تربيت ۽ پرورش جي پوري پوري ڪوشش ڪرڻ گهرجي. مڪتبه المدينه جو ڪتاب ”تربيت اولاد“ حاصل ڪريو، توهان کي معلوم ٿيندو ته اولاد جي تربيت ڪيئن ڪرڻي آهي؟ اهڙي طرح سرڪار اعليٰ حَضْرَتِ رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَلَيْهِ جو رسالو ”اولاد ڪه حقوق“ جيڪو مڪتبه المدينه تان آسان ڪري شائع ڪيو ويو آهي، ان جو مطالعو به مفيد رهندو. اِن شَاءَ اللهُ **عَزَّوَجَلَّ**. اچو ته! هاڻي ٻڌون ته ٻارن کي خوش ڪرڻ جي ڇا فضيلت آهي، جيئن ته:

حَضْرَتِ سَيِّدَتْنَا عَائِشَةَ صَدِيقَةٍ رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهَا روايت ڪن ٿيون ته خَاتَمَ الْمُرْسَلِينَ، رَحْمَةُ لِلْعَالَمِينَ **صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ** جن ارشاد فرمايو: ”بيشڪ جنڻ ۾ هڪ گهر آهي جنهن کي ”الْفَرْح“ چيو ويندو آهي. ان ۾ اهي ئي ماڻهو داخل ٿيندا جيڪي ٻارن کي خوش ڪندا آهن.“

(جامع صغير، الحديث ۲۳۲۱، ص ۱۴۰)

اعليٰ حَضْرَتِ، اِمَامِ اَهْلِسُنَّتِ مولانا شاه امام احمد رضا خان **رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَلَيْهِ** هڪ سوال جي جواب ۾ پيءُ تي اولاد جا حق بيان ڪندي فرمائن ٿا ته پيءُ

”خدا جي ان امانتن سان شفقت ۽ محبت جو سلوڪ رکي، انهن سان پيار ڪري، بدن سان چنبڙائي، کلهن تي ويهاري، انهن سان ڪلڻ، ڪيڏڻ ۽ وندر جون ڳالهيون ڪري، انهن جي دلجوئي، دلداري، لحاظ ۽ حفاظت هر وقت ايستائين جو نماز ۽ خطبي ۾ به ملحوظ (ڌيان) رکي. نئون ميو، نئون ثمر پهريان انهن (ئي) کي ڏئي جو اهي به تازا ميوا آهن، نئين کي نئون مناسب آهي. ڪڏهن ڪڏهن وس آهر انهن کي شيرني (منائي) وغيره ڪرائڻ، پارائڻ، ڪيڏڻ جون سُنيون شيون (جيڪي) شرعاً جائز آهن، ڏيندو رهي. وندرائڻ جي لاءِ ڪوڙو واعدو نه ڪري، بلڪ ٻار سان به واعدو اهو ئي جائز آهي جنهن کي پوري ڪرڻ جو قصد (ارادو) رکندو هجي. ڪجهه ٻار هجن ته جيڪا شيءِ ڏي سڀني کي برابر ۽ هڪجهڙي ڏي، هڪڙي کي ٻئي تي بي فضيلت ديني (يعني ديني فضيلت جي بغير) ترجيح نه ڏي.“

(فتاوىٰ رضويه، ۴۴/۴۵۳)

صَلُّوا عَلَى الْحَبِيبِ! صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَى مُحَمَّدٍ

منا منا اسلامي پاترو! اچو ته نبي ڪريم صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ جي حسنين ڪريمين رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَلَيْهَا سان محبت جو هڪ ٻيو پهلو سماعت فرمايون، جيئن ته

سرڪار حسنين ڪريمين کي دم فرمائيندا هئا:

حَضْرَتِ سَيِّدِنَا اِبْنِ عَبَّاسٍ رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَلَيْهِمَا کان روايت آهي ته ٻنهي جهانن جا تاجور، سلطان بحروب صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ حَضْرَتِ سَيِّدِنَا اِمَامِ حَسَنِ ۽ اِمَامِ حُسَيْنِ رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَلَيْهِمَا کي ڪلماتِ تَعُوذِ سان گڏ دم فرمائي رهيا هئا. حضور صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ جن ارشاد فرمايو: توهان جا جڏ امجد يعني حَضْرَتِ

ابراهيم عليه الصلوات والسلام به پنهنجي صاحبزادن حضرت اسماعيل ۽ حضرت اسحاق عليه السلام کي انهي ڪلمات سان گڏ دم فرمائيندا هئا: **أَعُوذُ بِكَلِمَاتِ اللَّهِ التَّامَّةِ مِنْ كُلِّ شَيْطَانٍ وَهَامَّةٍ وَمِنْ كُلِّ عَيْنٍ لَامَّةٍ** يعني آئون الله **عَزَّوَجَلَّ** جي ڪامل ڪلمن جي ذريعي هر شيطان ۽ زهريلي جانور ۽ هر نظر بد کان پناه گهران ٿو.

(بخاري، ڪتاب احاديث الانبياء، ۴۲۹/۲، حديث: ۳۳۷۱)

مفسر شهير، حڪيم الامت مفتي احمد يار خان **رحمۃ اللہ تعالیٰ علیہ** ان حديث پاڪ جي شرح ۾ فرمائن ٿا: ”ڪلمات الله (الله جا ڪلم) مان مُراد سڀئي اسماءِ الهي (الله جا نالا) آهن، اهي هر نقص (ڪمي) ۽ خرابي کان پاڪ آهن، ان لاءِ انهن کي ”تامت“ چيو ويندو آهي، جهڙي طرح الله **عَزَّوَجَلَّ** جي پناه گهرڻ ضروري آهي، اهڙي طرح ئي ان جي نالن جي پناه به ضروري آهي.“ مزيد فرمائن ٿا: جن ۽ نظر بد سان به انسان بيمار ٿي ويندو آهي، جن جو اثر قرآن ڪريم مان ثابت آهي.

(مرآة المناجیح، ج. ۲، ص. ۴۰۹، ملقطاً)

قرآن پاڪ ۾ بيمارين کان شفا آهي :

منا مٿا اسلامي ڀائرو! بيان ڪيل حديث پاڪ مان دم وغيره جي جواز جو ثبوت ملي ٿو ته اسان جي پياري آقا، مڪي مدني مصطفي **صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ** پنهنجي پياري نواسن (ڏوهتن) کي دم فرمائيندا هئا. قرآن مجيد جي آيات مبارڪه جي ذريعي بيمارن تي پڙهي ڪري دم ڪرڻ جي حوالي سان ڪيئي روايتون موجود آهن: جيئن ته، **أُمَّ الْمُؤْمِنِينَ حَضْرَتِ سَيِّدَتْنَا عَائِشَةَ صَدِيقِهِ رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهَا** بيان فرمائن ٿيون: **جَذَبَن رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ** جي اهل (يعني گهروارن) مان ڪو بيمار ٿيندو هو ته سرڪار **صَلَّى**

اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ ان تي قُلْ اَعُوذُ بِرَبِّ الْفَلَقِ ۝ قُلْ اَعُوذُ بِرَبِّ النَّاسِ پڙهي

ڪري ڊم فرمائيندا هئا. (مسلم، ڪتاب السلام، باب رقيه المريضة بالمعوذات والنفس، ص ۱۲۰۵، حديث: ۲۱۹۲)

اَعْلِي حَضْرَتِ، اِمَامِ اَهْلَسُنَّتِ، مولانا شاه اِمَامِ احمد رضا خان رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَلَيْهِ فرمائن ٿا: جائز تعويذ جيڪو قرآن ڪريم يا اسماءِ الٰهي (يعني الله عَزَّوَجَلَّ جا نالا) يا بين اذڪار ۽ دُعائن مان هجي، ان ۾ اصلاً (بلڪل ڪو) حَرَج ناهي بلڪه مُسْتَحَب آهي. رَسُوْلُ اللهِ صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ جن اهڙي ئي مقام ۾ فرمايو ته ”مَنْ اسْتَطَاعَ مِنْكُمْ اَنْ يَنْفَعَا اَخَاهُ فَلْيَنْفَعْهُ“ يعني توهان مان جيڪو شخص پنهنجي مُسلمان ڀاءُ کي نفعو پهچائي سگهي (ته ان کي نفعو) پهچائي. (مسلم، ڪتاب السلام، باب استحباب رقيه من العين -- الخ، ص ۱۲۰۸، فتاوى افریقه، ص ۱۶۸) البتہ غير شرعي تعويذات ۽ غير شرعي ڪلمات وارو ڊم ناجائز آهن جيئن ته اَعْلِي حَضْرَتِ رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَلَيْهِ فرمائن ٿا ”اهي مقصد جنهن جي لاءِ تعويذ يا عمل ڪيو وڃي، جيڪڏهن خلافِ شَرع هجن، ناجائز ٿي ويندا، جيئن عورتون نَسْخِرِ شُوهر (مڙس کي مَعْلُوب ڪرڻ) جي لاءِ تعويذ ڪرائينديون آهن، هي حڪمِ شَرع جو عڪس آهي (خلافِ شريعت آهي)، اهڙي طرح تَفْرِيق ۽ عداوت (يعني پاڻ ۾ جُدا ٿي وڃڻ ۽ دُشمني پيدا ڪرڻ) جي عمل ۽ تعويذ جيڪي مَحَارِم (رشتيدارن) ۾ ڪيا وڃن، مثلاً ڀاءُ کي ڀاءُ کان جُدا ڪرڻ، هي قَطعِ رَحْم (رشتو ٽوڙڻ) آهي ۽ قَطعِ رَحْمِ حَرَام (آهي)، اهڙي طرح زال ۽ مڙس ۾ نِفَاق وڃڻ ۽ وجهڻ (به حرام آهي). (فتاوى رضويه، ج ۲۴، ص ۱۹۶)

مجلس مکتوبات و تعويذات عطاريه:

اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ عَزَّوَجَلَّ في زمانه شيخ طريقت، امير اهل سنت، باني دعوتِ اسلامي حَضْرَتِ علامه مولانا ابو بلال محمد الياس عطار قادري رَضَوِي دَامَتْ بَرَكَاتُهُمُ الْعَالِيَه

مُسلمانن جي خَيْرُخواهي جي جذبي جي تحت جتي بيا شعبا قائم فرمايا آهن، اُتي مَجْلِسِ مَكْتُوباتِ و تَعْوِيذَاتِ عَطَارِيه جو شعبو به قائم فرمايو آهي، جنهن جي تحت نه صرف مکتوبات جي ذريعي پريشان حالن جي غمخواري ڪئي ويندي آهي، بلڪ آميرِ اهلستت وَأَمِيرُ بَرَكَاتِهِمُ الْعَالِيه جي عطا ڪيل تعويذات ۽ اوراد ۽ وظائف جي ذريعي مُخْتَلَفِ پريشانين جو حل ۽ فِي سَبِيلِ اللَّهِ بيمارن جو علاج ڪرڻ جي ڪوشش ڪئي ويندي آهي، هر مهيني تقريباً 1,25,000 (هڪ لک پنجويه هزار) مريضن کي 4 لک کان وڌڪ تعويذات ۽ اورادِ عطاريه ڏنا ويندا آهن، هي تعويذات توهان ”تعويذاتِ عطاريه“ جي بستي تان فِي سَبِيلِ اللَّهِ با آساني حاصل ڪري سگهو ٿا.

اللہ کرم ايا ڪرے تجھ پہ جہاں میں

اے دعوتِ اسلامی تیری دُھوم مچی ہو!

صَلُّوا عَلَي الْحَبِيبِ! صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَي مُحَمَّد

منا منا اسلامي پائرو! مرحبا حسنين ڪريمين رَضِيَ اللَّهُ تَعَالَى عَنْهُمَا سان رحمتِ ڪونين صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ ڪيتري قدر محبت ۽ شفقت ڪندا هئا، مزيد عشقِ حسنين ڪريمين وڌائڻ واري ڳالهه سماعت ڪريو ۽ ايمان تازو ڪريو، جيئن ته عاشقِ صحابه ۽ اهلبيت اعليٰ حَضَرَتِ رَحْمَةُ اللَّهِ تَعَالَى عَلَيْهِ لکن ٿا:

مردوم نه تها سايه شاهِ ثقلين

اُس نور کی جلوہ گاه تھی ذاتِ حسين

آدھے سے حسن بنے ہیں آدھے سے حسين

تمثيل نے اُس سايه کے دو حصے کيے

رُباعي جي وضاحت: ايئن ته سرڪارِ مدينه صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ جو مبارڪ پاڇو سج جي تيز روشني ۽ چنڊ جي روشني ۾ زمين تي نه پوندو هو، پر جڏهن سرڪار صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ جي فيضان جو پاڇو حسنين ڪريمين رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَلَيْهِنَّ تي پيو ته سيني تائين امام حسن مجتلي رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَلَيْهِ، حضور صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ سان مشابه ٿي ويا ۽ امام حسين رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَلَيْهِ، سرڪار صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ سان سيني کان پيرن تائين مشابه ٿي ويا. قصيدهءِ نور ۾ سيدي اعليٰ حضرت رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَلَيْهِ لکن ٿا:

اڪ سينه تک مشابہ اڪ وهاں سے پاؤں تک
 حُسنِ سبطين ان کے جاموں میں ہے نيا نورڪا
 صاف شڪلِ پاڪ ہے دونوں کے ملنے سے عيالن
 خطِ توام میں لکھا ہے یہ دو ورقہ نورڪا

ياد رکو! سيدي اعليٰ حضرت رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَلَيْهِ جي شاعري قرآن ۽ حديث جي ترجماني ۽ بزرگن جي اقوال ۽ احوال جي مطابق آهي، اعليٰ حضرت، حسنين ڪريمين رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَلَيْهِنَّ جي پياري آقا صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ سان مشابهت کي ايئن ئي ناهي لکي چڏيو بلڪ

نرمذيه شريف ۾ آهي: سَيِّدُ الْأَوْلِيَاءِ، مَوْلِي مُشْكَلِ كُشَاءِ، شِيرِ خُدا حَضْرَتِ سَيِّدِنَا عَلِي المرتضي كَرَّمَ اللهُ تَعَالَى وَجْهَهُ الْكَرِيمِ فرمائن ٿا: امام حسن رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَلَيْهِ سيني ۽ مٿي جي درميان (وچ تائين) محبوبِ رحمن صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ سان تمام گهڻي مشابهت رکندا هئا ۽ امام حسين رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَلَيْهِ ان کان هيٺ واري حصي ۾ رَسُوْلُ اللهِ صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ سان تمام گهڻي مشابهت رکندا هئا.

مُفَسِّرِ شَهِيرِ، حَكِيمِ الْأُمَّتِ مُفْتِيِ أَحْمَدِ يَارْخَانَ رَحْمَةُ اللَّهِ تَعَالَى عَلَيْهِ ان حديثِ پاڪ جي شرح ۾ فرمائن ٿا: خيال رهي ته حَضْرَتِ فَاطِمَةَ زَهْرَا رَضِيَ اللَّهُ تَعَالَى عَنْهَا از سر تا قدم (يعني مٿي کان پيرن تائين) بلڪل هَمَ شَكْلِي مُصْطَفِي هِيُون. ۽ خاتونِ جَنَّتِ رَضِيَ اللَّهُ تَعَالَى عَنْهَا جي شهزادن يعني حسنين ڪريمين رَضِيَ اللَّهُ تَعَالَى عَنْهُمَا ۾ اها مشابَهتِ تَقْسِيمِ ڪئي وئي هئي، حَضْرَتِ إِمَامِ حَسِينِ جِي پَنِي قَدَمِ شَرِيفِ تَائِينِ ۽ پِيرِن جِي ڪُزِي بَلْڪَلِ حَضُورِ صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ جِي مِشَابَهَتِي، حَضُورِ صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ سان قدرتي مشابَهتِ به اللهُ تَعَالَى جِي نِعْمَتِ آهِي جو پَنَهِنَجِي ڪَنَهِنِ عَمَلِ ڪِي حَضُورِ جِي مِشَابَه ڪَرِي ڇڏِي تَه ان جِي بَخْشِشِ ٿِي وِينِدي آهِي، تَه جَنَهِنِ ڪِي خُدا تَعَالَى پَنَهِنَجِي مَحْبُوبِ جِي مِشَابَه ڪَرِي، ان جِي مَحْبُوبِيَتِ جو ڇا عَالَمُ هُونْدو.

(مرآة جلد 8 ص 480)

صَلُّوا عَلَي الْحَبِيبِ! صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَي مُحَمَّدٍ

مِنَا مَنَا اسْلَامِي پَاترو! جڏهن صحابهء ڪرام عَلَيْهِمُ الرِّضْوَانُ سِرڪار صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ ڪِي پَنَهِنَجِي اَهْلِ بَيْتِ ۽ پِيَارِن نُوَاسِن (ڏوهتن) سان بي انْتِهَا مَحَبَّتِ ڪندي ڏسندا هئا ته حَضُورِ صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ سان نسبتِ جِي سَبَبِ اهي حضرات به انهن سان مَحَبَّتِ ۽ شَقَقَتِ سان پيش ايندا هئا ۽ سِرڪار صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ جِي وصالِ ظاهري کان پوءِ به سِرڪار صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ جِي اهلِ بَيْتِ اطهارِ ۽ بِالْخُصُوصِ حَسَنَيْنِ ڪَرِيمَيْنِ جو بيهڊ خيال رکندا هئا، جيئن ته

صَدِيقِ اَكْبَرِ جِي اِمَامِ حَسَنِ سان مَحَبَّتِ:

حَضْرَتِ سَيِّدِنَا اَبُو بَكْرِ صَدِيقِ رَضِيَ اللَّهُ تَعَالَى عَنْهُ جڏهن اَمِيرُ الْمُؤْمِنِينَ، خَلِيفَةُ الْمُسْلِمِينَ مُنْتَخَبِ ٿيا ته رسولِ ڪريم صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ سان تَعَلُّقِ جِي

سبب پاڻ رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهُ اهل بيتِ اطهار جو تمام گهڻو خيال رکندا هئا ۽ اهل بيتِ اطهار جي باري ۾ فرمائيندا هئا ته ”نبي ڪريم، رُؤُفٌ رَحِيمٌ صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ جا اقارب (يعني رشتيدار) مونکي پنهنجي رشتيدارن کان وڌيڪ عزيز آهن.“

(بخاری، ڪتاب المغازی، باب حديث بنی نضیر، الحديث: ۴۰۳۶، ج ۳، ص ۲۹)

باغِ جَنَّتِ كَے ۾ ۾ مدحِ خوانِ اہلبیت

تم کو مژدہ ناز کا اے دُشمنانِ اہلبیت

(ذوقِ نعت)

فَارُوقِ اعْظَمِ جِي اِمَامِ حُسَيْنِ سَانِ وَالِہَانِ مَحَبَّتِ:

حَضْرَتِ سَيِّدِنَا اِمَامِ حُسَيْنِ رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهُ فرمائن ٿا: آئون هڪ ڏينهن امير المومنين حَضْرَتِ سَيِّدِنَا عمر فاروق اعظم رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهُ جي گهر ويس، پر پاڻ رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهُ، حَضْرَتِ امير معاويه رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهُ سان گڏ عليحدگي ۾ گفتگو فرمائي رهيا هئا ۽ سندن رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهُ جا پُٽ حَضْرَتِ عَبْدِ اللهِ رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهُ دروازي تي بيهي انتظار ڪري رهيا هئا. ڪجهه دير انتظار کان پوءِ اهي واپس موٽڻ لڳا ته ان سان گڏ آئون به واپس موٽي آيس. بعد ۾ امير المومنين حَضْرَتِ سَيِّدِنَا عمر فاروق اعظم رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهُ سان منهنجي ملاقات ٿي ته مون عرض ڪيو: ”يا امير المومنين! آئون توهان وٽ آيو هئس، پر توهان حَضْرَتِ امير معاويه رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهُ سان گفتگو ۾ مصروف هئا. توهان جو پُٽ عبد الله رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهُ به ٻاهر بيهي انتظار ڪري رهيو هو (مون سوچيو ته جڏهن پُٽ کي اندر اچڻ جي اجازت ناهي ته مونکي ڪيئن اجازت ٿي سگهي ٿي) تنهنڪري آئون به انهن سان ئي گڏجي واپس هليو ويس.“ ته فاروق اعظم رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهُ جن فرمايو: اي منهنجا پُٽ حُسَيْنِ! منهنجي اولاد کان وڌيڪ، توهان ان ڳالهه جا حقدار آهيو

ته توهان اندر اچي وڃو ها ۽ اسان جي مٿي تي هي جيڪي وار آهن، الله
 عَزَّوَجَلَّ کان پوءِ ڪنهن ظاهر ڪيا آهن، توهان ساداتِ ڪرام تي ته ظاهر ڪيا
 آهن.“
 (تاريخ ابن عساکر، ج ۱۴، ص ۱۷۵)

شير خدا جي امام حسن سان محبت :

حَضْرَتِ سَيِّدِنَا اَصْبَغُ بنِ نُبَاتَه رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهُ فرمائن ٿا: هڪ ڀيري حَضْرَتِ سَيِّدِنَا
 اِمَامِ حَسَنِ مُجْتَبِي رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهُ بيمار ٿي پيا ته حَضْرَتِ سَيِّدِنَا عَلِيِّ الْمُرْتَضِيِّ كَرَّمَ اللهُ
 تَعَالَى وَجْهَهُ الْكَرِيمُ ان جي عيادت جي لاءِ تشريف وٺي ويا، اسان به انهن سان عيادت
 جي لاءِ حاضر ٿياسين. حَضْرَتِ سَيِّدِنَا عَلِيِّ الْمُرْتَضِيِّ كَرَّمَ اللهُ تَعَالَى وَجْهَهُ الْكَرِيمُ خيريت
 پڇندي فرمايو: اي نواسه رسول! هاڻي طبيعت ڪيئن آهي؟ عرض ڪيو:
 اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ عَزَّوَجَلَّ بهتر آهيان، پاڻ رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهُ فرمايو: جيڪڏهن الله عَزَّوَجَلَّ چاهيو ته
 بهتر ٿي رهندو، پوءِ حَضْرَتِ سَيِّدِنَا اِمَامِ حَسَنِ رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهُ جن عرض ڪيو: مون
 کي سهارو ڏئي ڪري ويهاريو، حَضْرَتِ سَيِّدِنَا عَلِيِّ رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهُ جن انهن کي
 پنهنجي سيني سان ٽيڪ لڳائي ڪري ويهاري ڇڏيو، پوءِ حَضْرَتِ سَيِّدِنَا اِمَامِ
 حَسَنِ رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهُ جن فرمايو: هڪ ڏينهن مون کي نانا جان، رحمتِ عالميان صَلَّى
 اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ جن فرمايو هو: اي منهنجا پٽ! جنت ۾ هڪ وڻ آهي
 جنهن کي شَجَرَةُ الْبَلْوِي چيو ويندو آهي، آزمائش ۾ مبتلا ماڻهن کي قيامت
 جي ڏينهن ان وڻ جي ويجهو جمع ڪيو ويندو، جڏهن ته ان وقت نه ميزان
 رکيو ويو هوندو نه ئي اعمال نامو کوليا ويا هوندا، انهن کي پورو پورو
 اجر عطا ڪيو ويندو. پوءِ سرڪارِ دو عالم صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ جن اها آيت
 مَبَارَكَةٌ تِلَاوَتِ فرمائي،

إِنَّمَا يُوفَى الصَّابِرُونَ أَجْرَهُمْ بِغَيْرِ حِسَابٍ ﴿١٠﴾ (تَرْجَمُو كُنُزَ الْإِيمَانِ: صبر وارن کي سندن ثواب ڀرپور ڏنو ويندو بغير حساب جي.) (پ ۲۳، الزمر، آيت ۱۰) (ڪتاب الدعاء للطبراني، ص ۳۴۷)

منا منا اسلامي ڀائرو! ان واقعي مان جتي حَضْرَتِ سَيِّدِنَا عَلِيٍّ كَرَّمَ اللهُ تَعَالَى وَجْهَهُ الْكَرِيمَ جي پنهنجي شهزادي امام حسن رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهُ سان مَحَبَّتِ جو علم ٿيو، اُتي امام حسن رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهُ جي بيان ڪيل فرمانِ مُصْطَفِيٍّ صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ مان هي به معلوم ٿيو ته پریشانين، مُصِيبَتِن ۽ آزماتِشَن تي صَبْرُ ڪرڻ وارن کي قِيَامَتِ جي ڏينهن ان جي صَبْرُ جو پُورو پُورو أَجْرُ ڏنو ويندو. ياد رکو! اللهُ عَزَّوَجَلَّ جي هر ڪم ۾ هزارين حِكْمَتُون پَوشِيده هونديون آهن، جنهن جو اسان کي علم ناهي هوندو. تنهنڪري هر هڪ جي سامهون پنهنجي پریشاني، غريبي ۽ مُفْلِسِي جو روئڻ، پنهنجا ڏک تڪليفون ٻڌائڻ ۽ تَنگدستي جي سَبَبِ مَعَاذَ اللهِ عَزَّوَجَلَّ رَبِّ تَعَالَى جي ذات تي فضولِ اِعْتِرَاضِ ڪري پنهنجي زُبان مان ڪَفَرِيَّاتِ بَڪڙ جي بَچاءِ، انهن آزمائشَن ۽ تڪليفن کي منهن ڏيندي صَبْرُ ۽ تَحْمُلُ کان ڪم وٺڻ گهرجي، ڇو جو هي مُصِيبَتُون ۽ بلائون گُناهن جو ڪَقارو ۽ دَرَجَاتِ ۾ بلندي جو سبب ٿينديون آهن. اللهُ عَزَّوَجَلَّ جي مَحَبُوبِ، داناءِ غُيُوبِ صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ جن ارشاد فرمايو: جڏهن قِيَامَتِ جي ڏينهن اهلِ بلا (يعني بيمارين ۽ آفت ۾ مبتلا رهڻ وارن) کي ثواب عطا ڪيو ويندو، ته عافيت وارا تمنا ڪندا ته ڪاش! دُنيا ۾ اسان جون ڪلون قِينچين سان ڪٽيون وڃن ها.

مُفَسِّرِ شَهِيرِ، حَكِيمِ الْأُمَّتِ مُفْتِيِ اِحْمَدِ يَارْحَانَ رَحِمَهُ اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ هن حديثِ پاڪ جي الفاظن ”ڪاش! دُنيا ۾ اسان جون ڪلون قِينچين سان ڪٽيون وڃن ها“ جي تحت فرمائن ٿا: ”يعني تمنا ۽ آرزو ڪندا ته اسان تي دُنيا ۾ اهڙيون بيماريون

اچن ها، ته جيئن اسان کي به اهو ثواب اچ ملي ها جيڪو بين بيمارين ۽ آفت ۾ مبتلا رهڻ وارن کي ملي رهيو آهي.“ (مراة، ج ۲، ص ۴۲۴)

نافرمانن جي خوشحالي ۾ حڪمت:

اڪثر ڪري مُسلمان پنهنجون پريشانينون ۽ ڪافرن جي عيش ۽ عشرت سان پرڀور زندگي کي ڏسي ڪري به وسوسن جو شڪار ٿي ويندا آهن ۽ انهن جي ذهن ۾ طرح طرح جا سُوال پيدا ٿيندا آهن، جڏهن ته ان ۾ به الله رَبُّ الْعَالَمِينَ جَلَّ جَلَالُهُ جي تمام وڏي حڪمت پوشيده آهي. جيئن ته،

حَضْرَتِ سَيِّدِنَا اِبْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهُمَا جن فرمايو ته هڪ نبي عَلَيْهِ السَّلَامُ پنهنجي پروردگار عَزَّوَجَلَّ جي دربار ۾ عرض ڪيو: اي منهنجا رَبَّ عَزَّوَجَلَّ! مؤمن ٻانهو تنهنجي اطاعت ڪندو آهي ۽ تنهنجي مَعْصِيَت (نافرماني) کان بچندو آهي (پر) تُوَن (رَبَّ عَزَّوَجَلَّ) ان جي لاءِ دُنيا تنگ فرمائي ان کي آزمائش ۾ مبتلا ڪري ڇڏيندو آهين ۽ ڪافر تنهنجي اطاعت ناهي ڪندو بلڪ توتي ۽ تنهنجي مَعْصِيَت (نافرماني) تي جُرأت ڪندو آهي، پر تُوَن (رَبَّ عَزَّوَجَلَّ) ان کي مُصِيبَت کان پري رکندو آهين ۽ ان جي لاءِ دُنيا ڪشاده ڪري ڇڏيندو آهين، (آخر ان ۾ ڇا حڪمت آهي؟) اللهُ عَزَّوَجَلَّ ان (نبي جي) طرف وحي فرمائي: ٻانهو به منهنجا آهن ۽ مُصِيبَت به منهنجي اختيار ۾ آهي ۽ سڀ منهنجي حمد سان گڏ منهنجي تسبيح ڪندا آهن، مُؤمن جي ڌمي گناه ٿيندا آهن ته آئون ان کان دُنيا کي پري ڪري ان کي آزمائش ۾ مبتلا ڪندو آهيان ته هي (آزمائش ۽ مُصِيبَت) ان جي گناهن جو ڪَقارو بڻجي ويندي آهي، ايستائين جو اهو مون سان مُلاقات ڪندو ته آئون ان کي نيڪيون بدلي ۾ ڏيندس ۽ ڪافر جون (دنياوي اعتبار سان) ڪجهه نيڪيون هونديون

آهن، ته آئون ان جي لاءِ رزق ڪشادو ڪندو آهيان ۽ مُصِيبَتِ كِي اُن کان پري رکندو آهيان ته ايئن ان جي نيڪين جو بدلو ڏنيا ۾ ئي ڏئي ڇڏيندو آهيان، ايستائين جو جڏهن اهو مون سان مُلاقات ڪندو ته آءُ ان جي گناهن جي ان کي سزا ڏيندس.⁽¹⁾

بهر حال اسان کي مُسلمان هئڻ جي حيثيت سان الله **عَزَّوَجَلَّ** جي هر ڪم کي حڪمت تي مُشْتَمِل سمجهڻ گهرجي ۽ مُصِيبَتِ تي صَبْرَ جو مُظَاهَرُو ڪندي اَجْرَ ۽ ثواب جو حُوب حُوب دُخِيرو ڪرڻ گهرجي. الله **عَزَّوَجَلَّ** اسان کي بي صبري ۽ ناشڪري کان بچائي ۽ صبر ۽ شُڪر جو عادي بڻائي.

اٰمِين بِجَاهِ النَّبِيِّ الْاَمِينِ صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ

صَلُّوا عَلَي الْحَيِّبِ! صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَي مُحَمَّدٍ

حَسَنِينَ ڪَرِيمِينَ جِي پاڻ ۾ مَحَبَّت:

حَضْرَتِ سَيِّدِنَا اَبُوهُرَيْرَه رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهُ کان مروي آهي ته رَسُوْلُ اللهِ صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ جن فرمايو آهي ته ڪنهن مسلمان جي لاءِ هي ڳالھ جائز ناهي ته اهو پنهنجي پيءُ سان تي (3) ڏينهن رات کان وڌيڪ قَطْعَ تَعْلُقُ ڪري. انهن ۾ جيڪو ڳالھ ٻولھ ڪرڻ ۾ اڳرائي ڪندو، اهو جنت جي طرف ويڃڻ ۾ به سبقت ڪندو. حَضْرَتِ اَبُوهُرَيْرَه رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهُ فرمائن ٿا ته مون تائين اها ڳالھ پهتي آهي ته حَضْرَاتِ حَسَنِينَ ڪَرِيمِينَ جِي دَرْمِيان ڪا معمولي اڻڀٽ ٿي وئي آهي. آئون اِمَامِ حُسَيْنِ رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهُ جي خِدْمَتِ ۾ حاضر ٿيس ۽ عَرَضُ

ڪيو: ماڻهو توهان جي اِقتِداء ڪندا آهن ۽ توهان حَضرات هڪ ٻئي کان ناراض آهيو ۽ توهان پاڻ ۾ قُطع تَعَلُّقي ڪري وينا آهيو. توهان هاڻي اِمَام حَسَن رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهُ وٽ وڃو ۽ انهن کي راضي ڪريو ڇو جو توهان ان کان ننڍا آهيو، اِمَام حُسَيْن رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهُ جن فرمايو: جيڪڏهن مون نبي ڪريم صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ کي هي فرمائيندي نه ٿو هجي ها ته جڏهن ٻن ماڻهن جي درميان قُطع تَعَلُّقي ٿي وڃي، ته انهن ۾ جيڪو ڳالهه بولھ ڪرڻ ۾ اڳرائي ڪندو اهو جنت ۾ پهريان ويندو، آئون مُلاقات ڪرڻ ۾ ضُرور اڳرائي ڪريان ها، پر آئون ان ڳالهه کي پسند نه ٿو ڪريان ته آئون انهن کان پهريان جنت ۾ هليو وڃان.

حَضْرَتِ اَبُو هَرَيْرَةَ رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهُ فرمائن ٿا: ان کان بعد ۾ حَضْرَتِ سَيِّدِنَا اِمَامِ حَسَنِ رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهُ جي بارگهه ۾ حاضر ٿيس ۽ انهن کي سڄو واقعو ٻڌايو: اِمَامِ حَسَنِ رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهُ جن فرمايو ته اِمَامِ حَسِينِ جِيڪا ڳالهه چئي آهي اها درست آهي. پوءِ پاڻ رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهُ اِمَامِ حُسَيْنِ رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهُ وٽ تَشْرِيْفِ وٺي ويا، انهن سان مُلاقات ڪئي ۽ اهڙي طرح ٻنهي ڀائرن جو پاڻ ۾ صُلح ٿي ويو.

(ذخائر العقبى، ص ۲۳۸)

رشتي ٽوڙڻ واري جي موجودگي ۾ رحمت ناهي لهندي:

منا منا اسلامي ڀائرو! معلوم ٿيو ته ڪنهن مسلمان جي لاءِ جائز ناهي ته هو پنهنجي مسلمان ڀاءُ کان تي ڏينهن رات کان وڌيڪ قُطع تَعَلُّق ڪري (يعني رشتو ٽوڙي). پر افسوس! اڄڪلهه ٿوري ٿوري ڳالهه تي ماڻهو ناراض ٿي ويندا آهن ۽ هڪ ٻئي جي شڪل ڏسڻ به پسند نه ڪندا آهن، معمولي رنجش تي خاندان جُدا ٿي ويندا آهن، اڪثر ڪري خوني رشتا به قتل ۽

ڳارت ڪري ٿي لهي ايندا آهن. هي مدني ماحول کان ڏوري ۽ علمِ دين جي ڪمي جي سبب ٿيندو آهي، تنهنڪري اسان کي گهرجي ته مدني قافلن ۾ سفرڪري، هفتيوار سُنتن پري اجتماع ۽ مدني مذاڪري ۾ شرڪت ڪري علمِ دين حاصل ڪريون ته جيئن جهالت جي سبب جيڪي گناه ٿيندا آهن، اُن کان بچي سگهون.

قطع رحمي ڪرڻ (رشتو توڙڻ) وارو مغفرت کان محروم:

فرمانِ مُصطفيٰ صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ: سومر ۽ خميس تي الله تعاليٰ جي بارگاه ۾ ماڻهن جا اعمال پيش ٿيندا آهن، ته الله عَزَّوَجَلَّ پاڻ ۾ عداوت (دشمني) رکڻ وارن ۽ قطعِ رحمي ڪرڻ وارن کان علاوه سڀني جي مَغْفِرَت فرمائي ڇڏيندو آهي.

(الْمُعْجَمُ الْكَبِيرُ لِلطَّبْرَانِي ج، ۱ ص ۱۶۷، حديث: ۴۰۹)

حَضْرَتِ سَيِّدُنَا اَعْمَش رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ كان مَنْقُول آهي، حَضْرَتِ سَيِّدُنَا عَبْدِ اللهِ ابْنِ مَسْعُودٍ رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهُ هڪ پيري صُبح جي وقت مجلس ۾ تشريف فرما هئا، انهن فرمايو: آئون قاطعِ رحم (يعني رشتي توڙڻ واري) کي الله عَزَّوَجَلَّ جو قسم ڏيان ٿو ته اهو هتان کان اُٿي وڃي ته جيئن اسان الله عَزَّوَجَلَّ کان مغفرت جي دُعا ڪريون، ڇو جو قاطعِ رحم (يعني رشتي توڙڻ واري) تي آسمان جا دروازا بند رهندا آهن. (يعني جيڪڏهن اهو هتي موجود رهندو ته رحمت نازل نه ٿيندي ۽ اسان جي دُعا قبول نه ٿيندي).

(الْمُعْجَمُ الْكَبِيرُ ج ۹ ص ۱۵۸ رقم ۸۷۹۳)

ناراض رشتيدارن سان صلح ڪري وٺو

منا منا اسلامي پائرو! جيڪي ٿوري ٿوري ڳالهين تي پنهنجي پيڙن، ڏيڙن، پُٽين، ماسين، مامين، چاچين، پائيتن، پائيجن وغيره کان قطع

رحمي ڪري ڇڏيندا آهن، ان ماڻهن جي لاءِ بيان ڪيل حديثِ پاڪ ۾ عبرت ئي عبرت آهي. منهنجي مَدَنِي التجا آهي ته جيڪڏهن اسان مان ڪنهن جي ڪنهن رشتيدار سان ناراضگي آهي ته پلي جيڪڏهن رشتيدار ئي جو فُصُور هجي، صلح جي لاءِ پاڻ اڳرائي ڪريو ۽ پاڻ اڳتي وڌي ڪري خوش مزاجي سان ان سان ملي تعلقا بهتر ڪري وٺو. جيڪڏهن معافي گهڙڻ ۾ اڳرائي به ڪرڻي پوي ته رضاءُ الهي جي لاءِ معافي گهڙڻ ۾ اڳرائي ڪرڻ گهرجي، اِنْ شَاءَ اللهُ عَزَّوَجَلَّ سَر بُلندي نصيب ٿيندي. فرمانِ مصطفيٰ صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ آهي: ”مَنْ تَوَاصَعَ لِلَّهِ رَفَعَهُ اللهُ يَعْنِي ”جيڪو الله عَزَّوَجَلَّ جي لاءِ عاجزي ڪندو آهي، الله عَزَّوَجَلَّ ان کي بُلندي عطا فرمائيندو آهي.“ (شُعَبُ الْإِيمَان ج 6 ص 276 حديث 8140) ۽ هميشه پنهنجي رشتيدارن سان تعلق بهتر رکڻ، انهن سان حُسنِ سُلُوك جو مُظاهرو ڪندا رهڻ، چو جو ان ۾ فائدو ئي فائدو آهي.

حَضْرَتِ سَيِّدِنَا فقيهِ اَبُو الْاَلِيثِ سَمَرَقَنْدِي رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَلَيْهِ فرمائن ٿا: صَلِّه رَحْمِي ڪرڻ جا 10 فائدا آهن: ﴿الله عَزَّوَجَلَّ﴾ جي رضا حاصل ٿيندي آهي ﴿ماڻهن جي حُوشي جو سبب آهي﴾ ﴿فِرِشْتَنَ كِي مَسْرَتَ (خوشي) ٿيندي آهي﴾ ﴿مُسلْمَانَن جِي طَرَفِ ڪان ان شخص جي تعريف ٿيندي آهي﴾ ﴿شَيْطَانِ كِي ان ڪان رَجَ پُهچندو آهي﴾ ﴿عُمَرُ وَذَنْدِي آهي﴾ ﴿رِزْقَ ۾ بَرڪت ٿيندي آهي﴾ ﴿فُوتِ ٿي ويل آباءِ و اجداد (يعني مسلمان ابا ڏاڏا) حُوش ٿيندا آهن﴾ ﴿پاڻ ۾ مَحَبَّتَ وَذَنْدِي آهي﴾ ﴿وفات ڪان بعد ان جي ثواب ۾ اِضافو ٿي ويندو آهي﴾ چو جو ماڻهو ان جي حق ۾ دُعاءِ خَيْرِ ڪندا آهن. (تَنْبِيهُ الغَافِلِينَ ص 73)

منا منا اسلامي ڀائرو! پنهنجي گهرن ۽ مُعاشري (مُ.عاش.ري) کي اَمَنَ جو گهوارو بنائڻ جي لاءِ دُعوَتِ اِسْلَامِي جِي مُشڪَبَارِ مَدَنِي ماحول سان وابسته

ٿي وڃو ۽ هر مهيني گهٽ ۾ گهٽ ٽي ڏينهن جي لاءِ مَدَنِي قافلي ۾ سُنتن پريو سفر ڪريو، گڏوگڏ مَدَنِي انعامات جي مُطابق زندگي گذاريو. گڏوگڏ صلءِ رحمي جون فضيلتون ۽ برڪتون ڄاڻڻ جي لاءِ شيخ طريقت، اميرِ اهل سنت، بانيءِ دعوتِ اسلامي حضرت علامه مولانا ابوبلال محمد الياس عطار قادري رضوي ضيائي **رَافِعُ بَرَكَاتُهُ الْعَالِيَهُ** جي ڪتاب ”تيڪي جي دعوت صفحي نمبر 156 کان 161“ ۽ رسالن ”هتو هت پُٽي سان صلح ڪري ڇڏي ۽ احترامِ مسلم“ جو مطالعو فرمايو. دعوتِ اسلامي جي ويب سائٽ www.dawateislami.net تان انهن ڪتابن ۽ رسالن کي ريڊ (يعني پڙهي) به سگهجي ٿو، ڊاؤن لوڊ (Download) به ڪري سگهجي ٿو ۽ پرنٽ آؤٽ (Print Out) به ڪري سگهجي ٿو.

صَلُّوا عَلَيَ الْحَبِيبِ! صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيَّ مُحَمَّدٌ

بيان جو خلاصو:

منا منا اسلامي ڀائرو! اَلْحَمْدُ لِلَّهِ **عَزَّوَجَلَّ** اڄ جي بيان ۾ اسان حضرت حَسَنَيْن ڪريمين جو شان ۽ عظمت ۽ انهن جي سيرت جي مُتعلق ٻُڌڻ جي سعادت حاصل ڪئي. اسان جا آقا مديني وارا مُصطفي **صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ** انهن ٻنهي شهزادن سان بي پناه محبت فرمائيندا هئا، ڪڏهن پنهنجي مُبارڪ ڪلهن تي ويهاريندا هئا ته ڪڏهن مبارڪ پُٺيءَ تي، ڪڏهن انهن جي لاءِ سجدو طويل (ڊگهو) فرمائيندا هئا ته ڪڏهن انهن کي سيني سان لڳائيندا هئا، پيشاني کي چُمندا هئا ۽ انهن کي گلن جيان سِنگهندا هئا. ياد رکو! ان ۾ اسان جي لاءِ به هي درس موجود آهي ته اسان به حَسَنَيْن ڪريمين **رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهُمَا** سان حُوب حُوب محبت ڪريون ۽ انهن جي نقش قدم تي هلندي

پنهنجي زندگي گذارڻ جي ڪوشش ڪريون. اِن شَاءَ اللهُ عَزَّوَجَلَّ دُنْيَا ۽ آخِرَت ۾
سُرخروئي ۽ ڪاميابي قدم چُمندي.

اٰمِين بِجَاهِ النَّبِيِّ الْاَمِينِ صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ

صَلُّوا عَلَيَّ الْحَبِيبِ! صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيَّ مُحَمَّدٍ

ٻارنهن مدني ڪمن ۾ حصو وٺو!

مٿا مٿا اسلامي ڀائرو! نيڪيون ڪرڻ، گناهن کان بچڻ ۽ نيڪي جي دعوت
کي عام ڪرڻ جي لاءِ ذيلي حلقي جي ٻارنهن 12 مدني ڪمن ۾ اڳتي وڌي
حصو وٺو. ذيلي حلقي جي ٻارنهن مدني ڪمن مان هڪ مدني ڪم پنهنجي
عملن جو مُحاسبو ڪندي **مدني انعامات** تي عمل ڪرڻ به آهي. اسان جا بزرگانِ
دين **رَحْمَةُ اللهِ السَّلَامُ** به نه صرف پاڻ فڪرِ آخِرَت ۾ پنهنجي عملن جو مُحاسبو ڪندا
هئا بلڪ ماڻهن کي به ان جو ذهن ڏيندا هئا، جيئن ته **اَمِيرُ الْمُؤْمِنِينَ حَضْرَتِ سَيِّدِنَا**
عَمْرُ فَارُوقِ رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهُ فرمائن ٿا: "اي انسانو! پنهنجي عملن جو حساب ڪري وٺو،
ان کان پهريان جو قيامت اچي وڃي ۽ توهان کان انهن جو حساب ورتو وڃي."
(حليۃ الاولياء، ج 1، ص 56) **شيخ طريقت، امير اهل سنت، اَمِيرُ بَرَكَاتُھُمْ الْعَالِيہ** هن پُرفتن دَوْر ۾ فڪرِ
آخِرَت جو ذهن بنائڻ، نيڪيون ڪرڻ ۽ گناهن کان بچڻ جي طريقن تي مُشتمل
مدني انعامات بَصُورَتِ سُوالاتِ عطا فرمايا آهن. اسلامي ڀائرن جي لاءِ 72،
اسلامي پيڙن جي لاءِ 63، اسڪولن، ڪاليجن ۽ جامعات جي طلباء جي لاءِ 92،
طالبات جي لاءِ 83، ۽ مدرسهُ المدينة جي مدني مُنن جي لاءِ 40 مدني انعامات
آهن، اهڙي طرح خُصُوصِي يعني گونگن ٻوڙن ۽ نابينا اسلامي ڀائرن ۽ قيدين

جي لاءِ به **مَدَنِي انعامات** مُرْتَب فرمايا آهن. مَدَنِي انعامات جو رسالو مڪتبه المَدِينه جي ڪنهن به شاخ تان هديه حاصل ڪري سگهجي ٿو، ان جو بَعُور مُطالَعُو ڪرڻ کان پوءِ توهان ان نتيجي تي پهچندا ته هي دَرَاَصَل خُود اِحْتِسَابِي جو هڪ جامع نظام آهي جنهن کي اپنائڻ کان پوءِ نيڪ بِنجڻ جي راه ۾ اچڻ واريون رُڪاوٽون الله **عَزَّوَجَلَّ** جي فَضْل ۽ ڪرم سان آهستي آهستي پَري ٿي وينديون آهن ۽ ان جي بَرَڪت سان پابند سُت بِنجڻ، گُناهن کان نَفرت ڪرڻ ۽ ايمان جي حفاظت جي لاءِ ڪُڙهڻ جو ذَهَن بِنجندو. اچو ته مدني انعامات جي رسالي جي هڪ مدني بهار ملاحظه ڪريون. جيئن ته،

مَدَنِي انعامات جي رسالي جي بَرَڪت

نيو ڪراچي جي هڪ اسلامي پاءُ جو ڪجهه هن طرح بيان آهي: علائقي جي مسجد جا اِمَام صاحب جيڪي **دَعْوَتِ اِسْلَامِي** سان وابسته آهن، انهن انفرادي ڪوشش ڪندي منهنجي وڏي پاءُ کي **مَدَنِي انعامات** جو هڪ رسالو تحفي ۾ ڏنو، اهو گهر ڪڍي آيا ۽ پڙهيو ته حيران ٿي ويا ته ان مختصر رسالي ۾ هڪ مسلمان کي اسلامي زندگي گذارڻ جا ايترا زبردست فارمولا ڏنا ويا آهن. **مَدَنِي انعامات** جو رسالو ملڻ جي بَرَڪت سان اَلْحَمْدُ لِلَّهِ **عَزَّوَجَلَّ** ان کي نماز جو جذبو مليو ۽ نماز باجماعت جي ادائينگي جي لاءِ مسجد ۾ حاضر ٿي ويا ۽ هاڻي پنج وقت جا نمازي بڻجي چڪا آهن، ڏاڙهي مبارڪ به سجائي ورتي آهي ۽ **مَدَنِي انعامات** جو رسالو به پڙيندا آهن.

مدني انعامات ڪے عالم ۾ هر دم هر گھڑی
يا اِلهی! خوب برسا رحمتوں کی تُو جھڑی

صَلُّوا عَلَيَّ الْحَبِيبِ! صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيَّ مُحَمَّدٍ

منا منا اسلامي پاڻرو! بيان ڪي ختم ڪندي سنّت جي فضيلت ۽ ڪجهه سنّتون ۽ آداب بيان ڪرڻ جي سعادت حاصل ڪيان ٿو، تاجدار رسالت، شهنشاهِ نبوت، مصطفيٰ جانِ رحمت صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ جو فرمان جنتِ نشان آهي: جنهن منهنجي سنّت سان محبت ڪئي ان مون سان محبت ڪئي ۽ جنهن مون سان محبت ڪئي اهو جنت ۾ مون سان گڏ هوندو. (ابن عساکر ج 9 ص 343)

سینہ تری سنّت کا مدینہ بنے آقا

جنت میں پڑوسی مجھے تم اپنا بنانا

صَلُّوا عَلَيَّ الْحَبِيبِ! صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيَّ مُحَمَّدٍ

اچوتہ شیخ طریقت امیر اہلسنت دَامَتْ بَرَكَاتُهُمُ الْعَالِيَهُ جی رسالی ”163 مَدَنِي گُل“ مان مُنڊي پائڻ جا ڪجهه اهم مَدَنِي گُل ٻڌون ٿا.

منڊي پائڻ جا مَدَنِي گُل

✽ مرد ڪي سون جي منڊي پائڻ حرام آهي. ✽ (نابالغ) چوگر ڪي سون جا زيور پائڻ حرام آهي ۽ جنهن پارايا اهو گنهگار ٿيندو. ✽ لوهه جي منڊي جهڙين جو زيور آهي (ترمذي ج 3 ص 305 حديث 1792) ✽ مرد جي لاءِ اها ئي مُنڊي جائز آهي جيڪا هڪ نگيني واري هجي ۽ جيڪڏهن ان ۾ (هڪ کان وڌيڪ) گهڻا نگينا هجن ته پوءِ ڪٿي چاندي جي ئي هجي مُرد جي لاءِ ناجائز آهي (ردالمحتار ج 9 ص 597) ✽ بغير نگيني واري منڊي پائڻ ناجائز آهي جو هي منڊي ناهي، چَلُو آهي ✽ حُرُوفِ مُقَطَّعَاتِ واري منڊي پائڻ جائز آهي پر حُرُوفِ مُقَطَّعَاتِ واري منڊي بغير وضو پائڻ ۽ هٿ لڳائڻ يا مصافحو

ڪندي مهل هت ملائڻ واري جو منڊي کي بي وضو هت لڳائڻ جائز ناهي ﴿﴾ اهڙي طرح مردن جي لاءِ هڪ کان وڌيڪ (جائز) منڊي پائڻ يا (هڪ کان وڌيڪ) ڇلا پائڻ به ناجائز آهي. ﴿﴾ چاندي جي هڪ منڊي هڪ ننگ واري جيڪا وزن ۾ ساڍا چار ماشه (يعني 4 گرام 374 ملي گرام) کان گهٽ هجي پائڻ جائز آهي، ها تڪبُر يا زنانو سينگار (ليڊيز اسٽائل جو فيشن) يا ٻي ڪنهن غرض مَذْمُوم (يعني قابل مذمت مقصد) نيٽ ۾ هجي ته رڳو منڊي (ئي) ڇا بلڪ انهيءَ نيٽ سان (ته) سنا ڪپڙا پائڻ به جائز ناهن. (فتاويٰ رضويه ج 22 ص 141) ﴿﴾

عیدن تي منڊي پائڻ مُسْتَحَب آهي. (بهار شريعت ج 1 ص 779، 780) ﴿﴾ لوهه جي منڊي تي چاندي جو خول چاڙهيو جو لوهه بلڪل ڏسڻ ۾ نه اچي ته ان منڊي جو پائڻ (مرد ۽ عورت ڪنهن کي به) منع نه آهي (فتاويٰ عالمگيري ج 5 ص 335)

﴿﴾ مٺ (يعني باس) جو دم ڪيل ڌاتو (Metal) جو ڪڙو به مرد کي پائڻ ناجائز ۽ گناهه آهي ايئن ئي مدينه منوره زانها اللهُ شَرَفًا وَتَعْظِيمًا يا اجمير شريف يا ڪنهن درگاه جا چاندي جا ڇلا يا ڪنهن ٻئي ذات جا ڇلا ۽ استيل جي منڊي به جائز ناهي ﴿﴾ جيڪڏهن ڪنهن اسلامي پيءُ ڌاتو جو ڪڙو يا چلو، ناجائز منڊي يا ڌاتو جي زنجير (Chain-Bracelet) پاتي آهي ته هاڻي جو هاڻي لاهي توبهه ڪري ڇڏيو ۽ آئنده نه پائڻ جو عهد ڪيو.

هزارين سٽون سڪڻ جي لاءِ مڪتبه المدينه جا شايع ٿيل ڪتاب 312 صفحن تي مشتمل ڪتاب ”بهار شريعت“ حصو 16 ۽ 120 صفحن جو ڪتاب ”سٽيل اور آداب“ هديو ڏئي حاصل ڪيو ۽ پڙهيو. سٽن جي تربيت جو هڪ بهترين ذريعو دعوتِ اسلامي جي مدني قافلن ۾ عاشقان رسول سان گڏ سٽن پريو سفر آهي.

لوئڻن رحمڻين قافلے ميں چلو سڪينے سنڀن قافلے ميں چلو
هے نبی کي نظر قافلے والون پر پاؤڱے راحڻين قافلے ميں چلو

صَلُّوا عَلَيَّ الْحَبِيبِ! صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيَّ مُحَمَّدًا

**دعوتِ اسلامي جي هفتيوار سنتن پري
اجتماع ۾ پڙهيا ويندڙ 6 درود شريف ۽ 2 دعائون**

(1) جمع جي رات جو دُرُود

اللَّهُمَّ صَلِّ وَسَلِّمْ وَبَارِكْ عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ النَّبِيِّ الْأُمِّيِّ الْحَبِيبِ الْعَالِي الْقَدْرِ
الْعَظِيمِ الْجَاهِ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ وَسَلِّمْ

بزرگن فرمايو آهي ته جيڪو شخص هر جمعرات (جمع ۽ خميس جي وچين رات) هن دُرُود شريف کي پابندي سان گهٽ ۾ گهٽ هڪ ڀيرو پڙهندو موت جي وقت سرڪار مدينه صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ جي زيارت ڪندو ۽ قبر ۾ داخل ٿيڻ وقت به ايستائين هو ڏسندو ته سرڪار مدينه صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ ان کي پنهنجي هٿن سان قبر ۾ داخل ڪري رهيا آهن.⁽¹⁾

(2) سمورا ڪُناه معاف

اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى سَيِّدِنَا وَ مَوْلَانَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَسَلِّمْ

1...افضل الصلوات على سيد السادات، الصلاة السادسة والخمسون، ص151 ملخصاً

حَضْرَتِ سَيِّدُنَا انس رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهُ کان روایت آهي ته تاجدارِ مدينه صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ جن فرمايو: جيڪو شخص هي دُرُودِ شريف پڙهي جيڪڏهن بينل هو تو ويهڻ کان پهريان ۽ وينل هو ته بيهڻ کان پهريان، ان جا گناه معاف ڪيا ويندا.⁽¹⁾

(3) رَحْمَتِ جَا سْتَرْدِرَوَازا

صَلَّى اللهُ عَلَى مُحَمَّدٍ

جيڪو هي دُرُودِ شريف پڙهندو آهي ان تي رحمت جا ستر دروازا کوليا ويندا آهن.⁽²⁾

(4) چهاڪ دُرُودِ شَرِيفِن جَوثَوَاب

اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ عَدَدَ مَا فِي عِلْمِ اللَّهِ صَلَاةً دَائِمَةً بِدَوَامِ مُلْكِ اللَّهِ حَضْرَتِ أَحْمَدِ صَاوِي عَلَيْهِ رَحْمَةُ اللهِ الْهَادِي ڪن بزرگن کان نقل ڪن ٿا هن دُرُودِ شريف کي هڪ ڀيرو پڙهڻ سان چها لک دُرُودِ شريف پڙهڻ جو ثواب حاصل ٿيندو آهي.⁽³⁾

(5) قَرَبِ مُصْطَفِي صَلَّ اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ

اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ كَمَا تُحِبُّ وَتَرْضَى لَهُ

هڪ ڏينهن هڪ شخص آيو ته حُضُورِ أَنُورِ صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ کيس پنهنجي ۽ صديقِ اڪبر رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهُ جي وچ ۾ ويهاريو، انهيءَ تي صحابه ڪرام رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهُمْ

¹...افضل الصلوات على سيد السادات، الصلاة الحادية عشرة، ص 65

²...القول البديع، الباب الثاني، ص 277،

³...افضل الصلوات على سيد السادات، الصلاة الثانية والخمسون، ص 149

ڪي تَعَجُّبُ ٿيو ته اهو مرتبي وارو شخص ڪير آهي جڏهن اهو هليو ويو ته سرڪارِ مدينه صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ جن فرمايو: هو جڏهن مون تي دُرُودِ پاڪ پڙهندو آهي ته هيئن پڙهندو آهي.⁽¹⁾

(6) دُرُودِ شَفَاعَتِ

اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَأَنْزِلْهُ الْمَقْعَدَ الْمُقَرَّبَ عِنْدَكَ يَوْمَ الْقِيَامَةِ

شافع امر صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ جن جو فرمان معظم آهي: جيڪو شخص هي درود پاڪ پڙهي ان جي لاءِ منهنجي شفاعت واجب ٿي ويندي آهي.⁽²⁾

صَلُّوا عَلَيَّ الْحَبِيبِ! صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيَّ مُحَمَّدٍ

(1) هڪ هزار ڏينهن جون نيڪيون

جَزَى اللهُ عَنَّا مُحَمَّدًا مَا هُوَ أَهْلُهُ

حَضْرَتِ سَيِّدُنَا ابن عباس رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهُمَا کان روایت آهي ته سرڪارِ مدينه صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ جن فرمايو: هي درود شريف پڙهڻ واري جي لاءِ ستر فرشتا هڪ هزار ڏينهن تائين نيڪيون لکندا آهن.⁽³⁾

(2) جن شَبِ قدر حاصل ڪري ورتي

فرمانِ مصطفيٰ صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ: جنهن هن دُعا ڪي تي پيرا پڙهيو جن ان شَبِ قدر ڪي حاصل ڪري ورتو. (ابن عساکر ج 19، ص 155، حديث 4415)

1... القول البديع، الباب الاول، ص 125

2... الترغيب والترهيب، ج 2، ص 329، حديث 31

3... مجمع الزوائد، كتاب الادعية، باب في كيفية الصلاة... الخ، 254/10، حديث: 17305

لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ الْحَلِيمُ الْكَرِيمُ، سُبْحَانَ اللَّهِ رَبِّ السَّمَاوَاتِ السَّبْعِ وَرَبِّ الْعَرْشِ الْعَظِيمِ

(خداءِ حلیم و ڪریم کان سواءِ ڪوئي عبادت جي لائق ناهي، الله عَزَّوَجَلَّ پاڪ آهي جيڪو ستن
آسمانن ۽ عرش عظیم جو پروردگار آهي)

صَلُّوا عَلَي الْحَبِيبِ! صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَي مُحَمَّدٍ